

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 161/2016-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. februára 2016 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Mišíkovou, Laurinská 2, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd oznámením Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 46246/2015-61/D/470 z 20. novembra 2015 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. decembra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) oznámením

Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“) č. 46246/2015-61/D/470 z 20. novembra 2015 (ďalej len „napadnuté oznámenie“) a postupom, ktorý prechádzal jeho vydaniu.

Sťažnosť bola doplnená podaním označeným ako „*Zaslanie plných mocí spolu so sťažnosťou*“ ústavnému súdu doručeným 19. januára 2016.

Z obsahu sťažnosti aj jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 45/2010 z 27. novembra 2014 (ďalej len „odsudzujúci rozsudok“) uznaný vinným zo spáchania trestného činu lúpeže spolupáchateľstvom. Sťažovateľ sa s odsudzujúcim rozsudkom krajského súdu z viacerých dôvodov nestotožnil a 27. augusta 2015 podal ministerstvu spravodlivosti podnet na podanie dovolania (ďalej len „podnet na podanie dovolania“) z dôvodov uvedených v § 371 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Podnet na podanie dovolania bol odložený ako nedôvodný, o čom bol sťažovateľ vyrozumiený napadnutým oznámením.

Sťažovateľ v sťažnosti (podobne ako v podnete na podanie dovolania) obsahlo opisuje skutkový stav v konaní pred všeobecnými súdmi a ich závery, z čoho neskôr vyvodzuje argumenty podporujúce jeho presvedčenie, že odsudzujúce rozhodnutie vychádzalo z „*v podstatných okolnostiach nesprávne zisteného skutkového stavu*“ (§ 371 ods. 3 Trestného zákona).

Podstatou argumentácie vo vzťahu k napadnutému oznámeniu je však to, že «*[n]a základe vyššie uvedených skutočností je potrebné zdôrazniť, že Ministerstvo spravodlivosti SR vo svojej písomnej odpovedi zo dňa 20.11.2015 iba zopakovalo podnetom napádanú argumentáciu súdu, pričom na dôvody uvádzané v mojom podnete na podanie dovolania zo dňa 27.08.2015 nedalo žiadnu odpoveď a to ani na jeden jediný z týchto dôvodov. Na základe takejto odpovede sa je možné logicky domnievať, že Ministerstvo spravodlivosti SR sa týmito dôvodmi podnetu vôbec nezaoberalo. Z písomnej odpovede Ministerstva spravodlivosti SR som sa vôbec nedozvedel, prečo nie sú moje dôvody uvedené v podnete na*

podanie dovolania zo dňa 27.08.2015 relevantné na konštatovanie existencie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Na tieto otázky mi Ministerstvo spravodlivosti SR nedalo žiadne odpovede, pričom len vo všeobecnosti skonštatovalo, že sa stotožňuje s postupom Krajského súdu v Prešove a zopakovalo jeho argumentáciu... .. V zmysle § 46 ods. 1 ústavy (právo na inú právnu ochranu) a čl. 36 ods. 1 listiny mám právo na to, aby orgán verejnej moci môj podnet prijal a o mojom podnete na podanie dovolania (mojom podaní) konal, pričom toto konanie musí mať určitú kvalitu. Pod príslušnou kvalitou konania rozumiem predovšetkým to, že sa príslušný orgán verejnej moci bude mojimi „sťažnostnými dôvodmi“ riadne zaoberať a bez ohľadu na to, aký bude výsledok tejto jeho činnosti, mi na moje „sťažnostné dôvody“ odpovie takým spôsobom, z ktorého bude vyplývať, že tieto dôvody riadne posúdil.».

Sťažovateľ namieta aj „samotný orgán, ktorý o mojom podnete na podanie dovolania zo dňa 27.08.2015 konal a rozhodol o ňom... Z týchto ustanovení Trestného poriadku (§ 369 ods. 1 a § 371 ods. 3 Trestného poriadku, pozn.) je možné vyvodit' záver, že aj konanie o podnete na podanie dovolania v zmysle § 368 a nasl. Trestného poriadku je zo zákona vo vecnej pôsobnosti ministra spravodlivosti, nie Ministerstva spravodlivosti SR alebo štátnej tajomníčky Ministerstva spravodlivosti SR.“. Uvedeným sťažovateľ brojí proti skutočnosti, že o výsledku vybavenia podnetu na podanie dovolania bol upovedomený štátnou tajomníčkou ministerstva spravodlivosti, a nie samotným ministrom spravodlivosti.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd písomným oznámením Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 46246/2015-61/D/470 zo dňa 20.11.2015 a konaním Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré tomuto písomnému oznámeniu predchádzalo, porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje oznámenie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 46246/2015-61/D/470 zo dňa 20.11.2015 a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [REDAKOVANÉ] náhradu trov konania, ktoré mu je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky povinné vyplatiť na účet advokátky JUDr. Evy Mišíkovej, Laurinská 2, 811 01 Bratislava I, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd vychádzal pri posúdení sťažnosti zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné, a ich vyčerpanie teda nie je podmienkou prípustnosti sťažnosti (napr. II. ÚS 357/06, IV. ÚS 323/07, IV. ÚS 277/08, III. ÚS 214/2010). Podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom a z hľadiska trestného procesného práva ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť (nevzniká právny nárok) vyhovieť podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či podá, alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (napr. m. m. I. ÚS 585/2012, II. ÚS 268/2012, IV. ÚS 471/2011, III. ÚS 435/2010, III. ÚS 214/2010).

Z tohto dôvodu ministerstvo spravodlivosti nemohlo odložením takéhoto podania, t. j. jeho neakceptovaním spôsobiť namietané porušenie označených práv sťažovateľa. Sťažovateľ (v danej veci ako podnecovateľ) mal právo len na to, aby sa minister spravodlivosti jeho podnetom zaoberal, náležite sa s ním vysporiadal a o spôsobe jeho

vybavenia ho vyrozumel, k čomu v tejto veci došlo spôsobom, ktorý nemožno označiť za arbitráry alebo ústavne neakceptovateľný (napr. III. ÚS 214/2010).

V súvislosti s námietskou neodôvodnenia napadnutého oznámenia je ústavný súd toho názoru, že z napadnutého oznámenia ministerstva spravodlivosti je zrejmé, že ministerstvo spravodlivosti sa s námičkami sťažovateľa v podnete na podanie dovolania zaoberalo, vysporiadalo sa s nimi a sťažovateľovi dalo odpoveď na ním predstretú argumentáciu. Ministerstvo spravodlivosti v napadnutom oznámení uviedlo, ktoré skutočnosti boli predmetom posúdenia, jeho právny názor na uvedené skutočnosti, postoj k sporným skutočnostiam, ako aj výslednú úvahu, v ktorej sa stotožnilo s názorom krajského súdu. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa nestotožňuje s právnym názorom ministerstva spravodlivosti, v konkrétnom prípade nemôže podľa ústavného súdu zakladať namietané porušenie ním označených práv.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Napokon aj samotná námietka sťažovateľa týkajúca sa vecnej nepríslušnosti ministerstva spravodlivosti a štátnej tajomníčky na konanie o podnete na podanie dovolania vyznieva už *prima facie* ako vnútorne rozporná. Sťažovateľ totiž na jednej strane (po vybavení podnetu na podanie dovolania) namieta pred ústavným súdom nepríslušnosť ministerstva spravodlivosti (resp. štátnej tajomníčky) na konanie o podnete na podanie dovolania, na druhej strane však sám adresuje svoj podnet na podanie dovolania ministerstvu spravodlivosti. Okrem toho vznesená námietka nemá ústavnoprávny rozmer.

Keďže ústavný súd odmietol sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní ako celok, ďalšími návrhmi sťažovateľa sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. februára 2016